

Arrest

nr. 211 222 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 mei 2018.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 oktober 2009 België binnen en dient op 28 oktober 2009 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 28 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 41 351 van 1 april 2010 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 44 896 van 16 juni 2010 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 6 april 2010 schort het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de overdracht naar Griekenland van verzoeker op.

Op 22 oktober 2010 dient verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

Op 24 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 oktober 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad nr. 97 747 van 22 februari 2013 wordt de beslissing van de commissaris-generaal van 24 september 2012 vernietigd. Bij arrest van de Raad nr. 100 789 van 11 april 2013 wordt het bevel van 2 oktober 2012 vernietigd.

Op 30 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 22 november 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad nr. 119 929 van 28 februari 2014 wordt de beslissing van de commissaris-generaal van 30 augustus 2013 vernietigd. Bij arrest nr. 124 616 van 23 mei 2014 wordt het bevel van 12 september 2013 vernietigd.

Op 11 maart 2015 en 25 mei 2016 dient verzoeker aanvullingen in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 17 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad nr. 202 200 van 10 april 2018 wordt verzoeker eveneens uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 april 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2013 werd ingehouden en op data van 11.03.2015, 25.05.2016 en 31.07.2017 werd geactualiseerd door:

*H., Y. (...) (R.R.: xxx)
Nationaliteit: Afghanistan*

Geboren te a. (...) op (...).1982

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9 bis van de wet van 15.12.1980, met name op zijn langdurige asielprocedure. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid artikel 3 EVRM in en verwijst naar de niet terugkeerclausule van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing d.d. 18.05.2017 en dat aldus vaststaat dat hij onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het CGVS d.d. 18.05.2017 duidelijk wordt gesteld in het geval van terugkeer naar zijn land en dat er gegronde vrees bestaat vervolgd te worden door de Taliban en de verwanten van zijn slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing in dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting d.d. 18.05.2017 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 22.12.2012 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 18.05.2017 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus" wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Het feit dat de asielprocedure zeven jaar en vier maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige misdrijven die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en deze volgens betrokkene volledig kaderen in het Afgaans conflict met zijn specifieke aard en karakter, de ernst van de misdrijven toch wel vast staat. Uit de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 12.04.2018 blijkt dat betrokkene jarenlang actief lid was van de taliban met diverse functies, taken en verantwoordelijkheden en dat hij hierdoor een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het regime, de ideologie en de werkwijze van de Taliban. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 18.05.2017 blijkt dat betrokkene bewoners bespioneerde, arresteerde, dat hij gevangenen bewaakte en ondervroeg en daarbij herhaaldelijk zijn toevlucht nam tot foltering.

Meer nog, betrokkene stelde dat hij vrijwillig gevangenen folterde om op deze manier zijn verplichte wachtdiensten 's nachts te ontlopen. Tenslotte blijkt dat betrokkene, samen met vier anderen, een persoon gearresteerd en onthoofd heeft. Het is dit jarenlang actief lidmaatschap van de taliban en zijn substantiële bijdrage aan hun regime, ideologie en werkwijze die de aanleiding was voor zijn vlucht uit Afghanistan, uit angst voor de vervolgingen door de Taliban maar ook door de verwanten van zijn slachtoffers.

Betrokkene wijst er in huidige aanvraag 9bis zeer sterk op dat hij geen enkel gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde gezien de feiten volledig kaderen binnen het Afgaanse conflict en gezien het feit dat hij werd ingelijfd als minderjarige zonder enige opleiding en dit onder dwang en niet uit vrije keuze. Echter betrokkene beroep te zich tijdens zijn asielprocedure eveneens op deze verschoningsgronden. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 18.05.2017 én de beslissing van de RVV d.d. 12.04.2018 blijkt echter duidelijk dat deze verschoningsgronden niet geloofwaardig worden geacht.

Uit de beslissing van de RVV d.d. 12.04.2018 blijkt duidelijk dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gehandeld heeft onder invloed van een onweerstaanbare drang waaraan hij niet kon ontsnappen. De RVV stelt dat: "in zoverre zou kunnen aangenomen worden dat hij als minderjarige niet kon weerstaan aan de druk van zijn familie en de rest van zijn omgeving, toont het feit dat hij na het verstrijken van deze periode van drie maanden nog vele jaren bij de taliban actief bleef aan dat hij wel degelijk wetens en willens lid was van deze organisatie." Ook stelt de RVV dat: "het feit dat verzoeker doorheen zijn verschillende gehoren (...), alsook doorheen zijn verschillende verzoekschriften (...) uiteenlopende verklaringen aflegde over de periode en de omstandigheden van zijn toetreding tot de taliban, is een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweringen met betrekking tot het gedwongen karakter van zijn toetreding." Verder wordt gesteld dat: "Hoe dan ook, verzoekers bewering dat hij als minderjarige ten tijde van zijn toetreding onder druk stond van zijn ouders, de stam en de Afghaanse samenleving evenmin als afdoende verklaring worden aangenomen." Kortom, uit de beslissing van de RVV blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen verschoningsgronden (met name zijn leeftijd, zijn gebrek aan opleiding, de uitgeoefende dwang) niet aanvaard kunnen worden en geen afbreuk doen aan het feit dat zijn daden en handelingen voor en binnen de taliban hebben bijgedragen aan de mensenrechtenschendingen waaraan de taliban zich schuldig maakte en dat hij dit doelbewust en met volheid van zijn verstand deed. Deze jarenlange betrokkenheid en zijn vele slachtoffers zijn de rechtstreekse oorzaak van zijn vlucht uit zijn land van oorsprong. Het feit dat deze feiten plaatsvonden binnen de context van het Afghaanse conflict doet niets aan de zeer ernstige aard van de feiten en zijn persoonlijke verantwoordelijkheid hiervoor. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Zijn gedrag in België weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde misdrijven in zijn land van herkomst en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij stelt dat hij een privé-en gezinsleven heeft opgebouwd in België en dat dit privéleven wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dus niet dat betrokkene een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde privé-leven stellen we vast dat betrokkene zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen maakt melding van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Integendeel, het gaat slechts om zeer summier verklaringen die stellen dat hij Frans spreekt en respectabel is. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat het een grond voor een verblijfsmachtiging zou kunnen vormen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 zouden vallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

Betrokkene beroept zich verder nog op de medische toestand van zijn moeder, die ernstig ziek zou zijn en die hij absoluut zou willen bezoeken. Betrokkene haalt aan dat zijn moeder verzorgd wordt in Pakistan waar hij haar zou kunnen ontmoeten. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien staat het betrokkene vrij om zich naar Pakistan te begeven om zijn moeder op te zoeken. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom de gezondheidstoestand van zijn moeder een grond voor verblijfsmachtiging zou kunnen vormen.

Hoewel betrokkene aantoont dat hij een zekere inspanning geleverd heeft om zich te integreren - met name het feit dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij zes getuigenverklaringen voorlegt evenals twee inschrijvingsattesten van Franse taallessen, twee arbeidscontracten van bepaalde duur, verschillende loonfiches en zijn Activa-arbeidskaart — kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging.

Er bestaan namelijk zeer ernstige vermoedens dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan misdaden tegen de menselijkheid. Het feit dat deze misdaden plaatsvonden binnen de specifieke context van het Afghaanse conflict en dat deze activiteiten volgens betrokkene los zouden staan van zijn leven in België waar hij van onberispelijk gedrag zou zijn en waar hij zijn uiterste best zou doen om zich te integreren, doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die willens en wetens jarenlang lid was van de Taliban en binnen dit kader zich schuldig maakte aan spionage, gevangenneming, voltering, marteling en onthoofding. Deze substantiële bijdrage aan het regime, de ideologie en de werkwijze van de taliban is de rechtstreekse oorzaak van zijn vlucht uit het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grondig van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de

staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt en dit de rechtstreekse oorzaak vormen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde gezien hij sinds zijn verblijf in België een blanco strafregister zou hebben en dat er geen enkele enkele aanwijzing zou zijn dat hij een actueel gevaar zou vormen voor de Belgische samenleving. Hij haalt aan dat de beslissing tot uitsluiting van het CGVS geen geldig motief kan vormen aan deze aanvraag tot verblijfsmachtiging te weigeren. Betrokkene vraagt om een afweging te maken tussen de negatieve en de positieve elementen in zijn dossier. Echter, we dienen op te merken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er een reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Elk dossier wordt naar aanleiding van een verblijfsmachtiging individueel onderzocht waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met alle elementen die zich in het dossier bevinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Deze vaststelling is op zich voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, dat een gunstmaatregel is. Het feit dat betrokkene in België een blanco strafregister zou hebben, dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij aantoonde zich tweemaal ingeschreven te hebben voor een cursus Frans en dat hij hier een aantal maanden was tewerkgesteld, wegen absoluut niet op tegen de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten in zijn land van herkomst. Aan betrokkene kan dan ook de gunstmaatregel van een verblijfsmachtiging niet worden toegestaan.
(...)"

Op 7 mei 2018 dient verzoeker nog een aanvulling in op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2018 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending- van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het artikel 8 van het EVRM.

1.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM, dat het gezinsleven beschermt het volgende bepaalt:

"(...)"

2.

Overwegende dat de eiser een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert;

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000) ;

Dat de eiser in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 het volgende heeft uitgelegd :

"Bovendien moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat de beslissing van het CGVS van 30 augustus 2013 vermeldt: Niettegenstaande het feit dat art. 1,F(A) van de Geneefse Conventie en artikel 55/4(A) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen."

Het is dus duidelijk dat mijn cliënt, die nergens anders heeft verbleven dan in Afghanistan en in België in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Afghanistan om er de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, gelet op het risico dat hij loopt om foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en straffen te ondergaan, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd door het CGVS.

Het staat dus onomstootbaar vast dat mijn cliënt onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan indien hij, zelfs tijdelijk zou moeten terugkeren naar Afghanistan, omwille van de redenen die hij heeft aangehaald in zijn asielaanvraag namelijk de vrees om te worden vervolgd door de Afghaanse autoriteiten, maar ook door de Taliban omwille van de activiteiten die hij heeft gehad in Afghanistan en de problemen die hij er heeft gekend, waarvan de geloofwaardigheid niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS."

Dat door het feit dat de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk heeft verklaard, er uitdrukkelijk wordt ingestemd met de motivering van het verzoekschrift van de eiser wat betreft de buitengewone omstandigheden die het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, en dit zelfs voor tijdelijke duur;

Dat in de bestreden beslissing volgende motivering wordt gegeven betreffende het invoeren van artikel 3 EVRM door eiser:

"Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid artikel 3 EVRM in en verwijst naar de niet terugkeerclausule van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing d.d. 18.05.2017 en dat aldus vaststaat dat hij onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 E VRM betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting; van het CGVS d. d. 18.05.2017 duidelijk wordt gesteld in het geval van terugkeer naar zijn land er een gegronde vrees bestaat vervolgd te worden door de Taliban en de verwanten van zijn slachtoffers in de zin van de Vluchtelingen conventie.

Deze beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting d.d. 18.05.2017 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen, betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst

Dat de stelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt voor eiser geen duidelijkheid schept;

Dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft om zich naar een ander land te begeven op legale wijze of elders te verblijven, gezien hij nooit elders heeft verbleven dan in Afghanistan en België;

Dat niet wordt betwist dat verzoeker het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en straffen indien hij zou terugkeren naar Afghanistan;

Dat verzoeker dan ook geen enkele andere mogelijkheid heeft dan op het Belgisch grondgebied te verblijven, omdat hij zich niet op een legale wijze kan begeven naar een ander land en ook niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, op risico om onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan in strijd met het artikel 3 EVRM;

3.

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18.05.2017 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid;

Dat deze beslissing en de feiten die eraan ten grondslag liggen aanleiding geven tot volgende motivering:

"Er dient opgemerkt te worden dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en deze volgens betrokkene volledig kaderen in het Afghaanse conflict met zijn specifieke aard en karakter, de ernst van de misdrijven toch wel vast staat. (...)

Betrokkene wijst er in huidige aanvraag 9bis zeer sterk op dat hij geen enkel gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde gezien de feiten volledig kaderen binnen het Afghaanse conflict en gezien het feit dat hij werd ingelijfd als minderjarige zonder enige opleiding en dit onder dwang en niet uit vrije keuze. Echter, betrokkene beroep te zich tijdens zijn asielprocedure eveneens op deze verschoningsgronden. Uit de beslissing van het CGVS d.d. 18.05.2017 en de beslissing van de RVV d.d. 12.04.2018 blijkt echter duidelijk dat deze verschoningsgronden niet geloofwaardig worden geacht. Uit de beslissing van de RVV d.d. 12.04.2018 blijkt duidelijk dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gehandeld heeft onder invloed van een onweerstaanbare drang waaraan hij niet kon ontsnappen. (...)

Kortom, uit de beslissing van de RVV blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen verschoningsgronden (met name zijn leeftijd, zijn gebrek aan opleiding, de uitgeoefende dwang) niet aanvaard kunnen worden en geen afbreuk doen aan het feit dat zijn daden en handelingen voor en binnen de taliban hebben bijgedragen aan de mensenrechtenschendingen waaraan de taliban zich schuldig maakte en dat hij dit doelbewust en met volheid van zijn verstand deed. Deze jarenlange betrokkenheid en zijn vele slachtoffers zijn de rechtstreekse oorzaak van zijn vlucht uit zijn land van oorsprong. Het feit dat deze feiten plaatsvonden binnen de context van het Afghaanse conflict doet niets aan de zeer ernstige aard van de feiten en zijn persoonlijke verantwoordelijkheid hiervoor. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Zijn gedrag in België weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde misdrijven in zijn land van herkomst en zijn verantwoordelijkheid hiervoor."

En verder:

"Er bestaan namelijk zeer ernstige vermoedens dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan misdaden tegen de menselijkheid. Het feit dat deze misdaden plaatsvonden binnen de specifieke context van het Afghaanse conflict en dat deze activiteiten volgens betrokkene los gouden staan van zijn leven in België waar hij van onberispelijk gedrag zou zijn en waar hij zijn uiterste best zou doen om zich te integreren, doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die willens en wetens jarenlang lid was van de Taliban en binnen dit kader zich schuldig maakte aan spionage, gevangenneming, foltering, marteling en onthoofding. Deze substantiële bijdrage aan het regime, de ideologie en de werkwijze van de taliban is de rechtstreekse oorzaak van zijn vlucht uit het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich bevindt."

Dat tegenpartij oordeelt dat "hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en deze volgens betrokkene volledig kaderen in het Afghaanse conflict met zijn specifieke aard en karakter, de ernst van de misdrijven toch wel vast staat";

Dat verzoeker herhaalt dat de feiten die hij pleegde in Afghanistan volledig losstaan van zijn gedrag hier in België;

Dat verzoeker een blanco strafregister heeft en er geen enkele aanwijzing is dat hij een gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest een n° 150.184 van 31 mei 2017 betreffende een gelijkaardig dossier reeds oordeelde dat niet afdoende werd gemotiveerd, onder meer omdat uit niets bleek dat de gemachtigde de verzoeker daadwerkelijk als een (ernstig) gevaar voor de Belgische openbare orde beschouwt, nu op geen enkele wijze werd aangegeven dat de weigering zou zijn ingegeven door de vrijwaring van 's lands openbare orde en dit ook geen evident motief zou zijn aangezien de gepleegde misdrijven plaatsvonden in een niet-Belgische en niet-recente context, met name die van de eerste Tsjetsjeense oorlog meer dan tien jaar geleden;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest n° 200.572 van 1 maart 2018 oordeelde dat: "De Raad oordeelt in casu reeds dat, gelet op de positieve verplichting die kan ontstaan ex artikel 8 van het EVRM, de schending van de motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wel degelijk dienstig kan worden aangevoerd. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij het tegendeel beweert. Voorst blijkt dat de thans bestreden beslissing uitvoeriger gemotiveerd is dan de bij arrest nr. 187 659 vernietigde akte en kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat de gemachtigde zich thans niet heeft beperkt tot de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker oorlogsmisdadiger is. Een uitvoerige motivering impliceert echter niet per definitie een afdoende motivering.

(...)

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat ook in de thans bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt aangegeven dat de weigering zou zijn ingegeven door de vrijwaring van 's lands openbare orde, en het feit dat de gepleegde misdrijven plaats vonden in een niet-Belgische en niet-recente context, met

name die van de eerste Tsjetsjeense oorlog meer dan tien jaar geleden niet in overweging wordt genomen. De verwerende party verwijst wel naar het ontbreken van enig maatschappelijk draagvlak en naar de zwaarwichtigheid van de daden en de gevolgen daarvan die tot nu voortduren, maar ook deze gevolgen zijn onlosmakelijk verbonden aan de Tsjetsjeense context in de jaren 1990. Aan het ontbreken van een hic et nunc-beoordeling betreffende de vrijwaring van de openbare orde, die had geleid tot de eerdere vernietiging, is ook in de thans bestreden beslissing niet voldaan.

Het middel is in de de besproken mate gegrond. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat niet tegemoet werd gekomen aan het vernietigingsarrest van 29 mei 2017 en dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd."

Dat aldus een beoordeling nodig is betreffende het actuele gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde in België;

Dat ook in casu in de bestreden beslissing een hic et nunc-beoordeling betreffende de vrijwaring van de openbare orde ontbreekt;

Dat tegenpartij enkel verwijst naar de zwaarwichtigheid van de daden uit het verleden;

Dat het algemeen belang dat bovengeschikt is aan de individuele belangen van verzoeker niet duidelijk wordt geïdentificeerd en dat hij dus de beslissing niet kan verstaan ;

Dat in casu de bestreden beslissing enkel verwijst naar de feiten waarvoor eiser meer dan tien jaar geleden verantwoordelijk is en stelt dat zijn gedrag in België hier niet tegenop weegt zonder meer duidelijkheid te scheppen over de concrete invulling van de afweging;

Dat echter de eiser geen enkel strafbaar feit heeft begaan in België en dat het strafbare feit dat hij heeft begaan, wordt gekwalificeerd als een oorlogsmisdaad, begaan in de specifieke context van een oorlog, hoe betwistbaar deze ook kan zijn, zodat dit misdrijf niet zomaar kan worden overgeplaatst naar de Belgische context, waar helemaal geen oorlogscontext bestaat;

4.

Dat de tegenpartij zich verbergt achter het feit dat in het kader van beoordelen van de gegrondheid van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf zij een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, wat eveneens door het artikel 8 EVRM wordt geboden, maar de tegenpartij kan er zich niet toe beperken om zich te beroepen op deze appreciatiebevoegdheid om enkel te stellen dat het feit dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid en dat deze vaststelling voldoende is om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging;

Dat artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven garandeert, aan de tegenpartij oplegt om over te gaan tot een onderzoek van legitimiteit, proportionaliteit en de evenwichtigheid van de aantasting van het privé- en gezinsleven dat de bestreden beslissing in casu tot gevolg heeft;

Dat ook de Raad van State op verschillende momenten heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van verblijf een schending kan uitmaken van het artikel 8 EVRM;

Dat in een zaak betreffende een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest uitzetten in de beslissing waarom de inmenging in het gezinsleven van de betrokkene een maatregel zou zijn die noodzakelijk is in een democratische samenleving, noodzakelijk is voor de bescherming van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn, de verdediging van de orde en het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid of de moraal, om voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en dat het aan de tegenpartij toekomt om aan te tonen dat er een correct evenwicht werd gezocht tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (C.E., nr. 140.182 van 3 februari 2005);

Dat in voormeld arrest werd vastgesteld dat de betrokken beslissing geen enkel onderzoek had gevoerd naar de proportionaliteit van de maatregel (ook al was er geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend en ging het enkel om een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf). Er werd aan de tegenpartij verweten dat op onvoldoende wijze de persoonlijke situatie van de betrokkene onderzocht was, in opzicht van het artikel 8 van het EHRM;

Dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt:

"betrokkene roept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij stelt dat hij een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd in België en dat dit privéleven wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene niet aantoonbaar dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dus niet dat betrokkene een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde privé-leven stellen we vast dat betrokkene zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen maakt melding van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Integendeel het gaat slechts om zeer summier verklaringen die stellen dat hij Frans spreekt en respectabel is. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van

sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat het een grond voor een verblijfsmachtiging zou kunnen vormen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging."

Dat verder gemotiveerd wordt dat "er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Deze vaststelling is op zich voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, dat een gunstmaatregel is. Het feit dat betrokkene in België een blanco strafregister zou hebben, dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij aantoonde zich tweemaal ingeschreven te hebben voor een cursus Frans en dat hij hier een aantal maanden was tewerkgesteld, wegen absoluut niet op tegen de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten in zijn land van herkomst."

Dat feiten die meer dan tien jaar geleden plaatsvonden het enige argument van tegenpartij uitmaken en dat tegenpartij niet duidelijk maakt waarom eiser, op de datum van het indienen van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, in een Belgische context, zonder enige misdaad te hebben begaan, met zijn gezins-en privéleven in België niet gemachtigd kan worden ;

Dat, aangezien de negatieve en positieve verplichtingen die bestaan onder artikel 8 EVRM voor de tegenpartij en de dramatische gevolgen die de bestreden beslissing met zich meebrengt voor de eiser, de tegenpartij verplicht is om in concreto de situatie te beoordelen en een afdoende motivering te bieden;

Dat dit in casu niet werd voldaan door tegenpartij;

Dat, vervolgens, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd ten aanzien van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 in combinatie met het artikel 8 EVRM;

Dat artikel 8 EVRM oplegt om aan te tonen dat er rekening is gehouden met enerzijds de belangen van de Belgische Staat, maar ook met de individuele belangen van de betrokken vreemdelingen;

Dat, vervolgens, aangezien dit gebrek aan motivering het voor de eiser niet mogelijk is om na te gaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- De formele motiveringsplicht,
- Art. 62 Vreemdelingenwet,
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Art. 8 EVRM.

Er zou tevens sprake zijn van een kennelijke appreciatiefout.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- De verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verwerende partij laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De verzoekende partij meent dat zij België niet kan verlaten omdat hij nooit ergens anders heeft verbleven dan in Afghanistan en België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

Vooreerst weze benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij er werkelijk niet in slaagt de ingeroepen schending van art. 8 EVRM aannemelijk te maken.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992,

Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om het verblijf te weigeren.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

In de bestreden beslissing wordt zeer uitvoerig uiteengezet waarom de individuele belangen van de verzoekende partij niet opwegen tegen het collectief belang van de samenleving :

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij stelt dat hij een privé-en gezinsleven heeft opgebouwd in België en dat dit privéleven wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dus niet dat betrokkene een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Met betrekking tot zijn in België opgebouwde privéleven stellen we vast dat betrokkene zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen maakt melding van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Integendeel, het gaat slechts om zeer summier verklaringen die stellen dat hij Frans spreekt en respectabel is. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat het een grond voor een verblijfsmachtiging zou kunnen vormen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

Betrokkene beroept zich verder nog op de medische toestand van zijn moeder, die ernstig ziek zou zijn en die hij absoluut zou willen bezoeken. Betrokkene haalt aan dat zijn moeder verzorgd wordt in Pakistan waar hij haar zou kunnen ontmoeten. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien staat het betrokkene vrij om zich naar Pakistan te begeven om zijn moeder op te zoeken. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom de gezondheidstoestand van zijn moeder een grond voor verblijfsmachtiging zou kunnen vormen.

Hoewel betrokkene aantoont dat hij een zekere inspanning geleverd heeft om zich te integreren — met name het feit dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij zes getuigenverklaringen voorlegt evenals twee inschrijvingsattesten van Franse taallessen, twee arbeidscontracten van bepaalde duur, verschillende loonfiches en zijn Activa-arbeidskaart — kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging.”

Er wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat het actuele karakter niet het risico vereist van herhaling van gedrag dat de openbare orde of de openbare veiligheid schendt. Het louter feit van eerder gedrag is voldoende om te stellen dat betrokkene aanzien wordt als een bedreiging voor de Belgische samenleving. Ook het feit dat de feiten plaatsvonden in specifieke context van het Afghaanse conflict De mogelijke integratie in de samenleving en het gezinsleven van de verzoekende partij moeten dus wijken voor de openbare orde.

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers een gunstmaatregel, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geoordeeld dat de verzoekende partij uitgesloten wordt van de gunst van regularisatie omdat zij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd en dat er op heden nog steeds een actueel gevaar bestaat voor de Belgische samenleving.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft zeer duidelijk aangegeven dat er voor de verzoekende partij geen plaats is in de Belgische samenleving, dit ongeacht de aanwezigheid van echtgenote en kinderen.

Er blijkt dus genoegzaam om welke redenen de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van mening is dat de individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin niet opwegen tegen het maatschappelijk belang van de samenleving.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat dat de door verzoeker ingediende machtigingsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond is omwille “van de ernstige misdrijven die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen”, “(h)et feit dat deze feiten plaatsvonden binnen de context van het Afghaanse conflict doet niets (af) aan de zeer ernstige aard van de feiten en zijn persoonlijke verantwoordelijkheid hiervoor”. Verder wordt nog gemotiveerd dat

verzoeker niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven en hij niet aantoont dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in dit geval onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zouden vallen, waarbij wordt verduidelijkt dat hij zes getuigenverklaringen heeft voorgelegd die geen melding maken van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Tevens wordt over de wens van verzoeker om zijn zieke moeder, die in Pakistan verblijft, te bezoeken gesteld dat het gaat om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs en het verzoeker vrijstaat om zich naar Pakistan te begeven. Voorst wordt erkend dat verzoeker inspanningen tot integratie heeft geleverd, maar dat dit geen afbreuk doet aan het bestaan van zeer ernstige vermoedens dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Ten slotte wordt nog gemotiveerd dat de opmerking van verzoeker dat hij niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde omdat hij sinds zijn verblijf in België een blanco strafregister heeft en er geen aanwijzing zou zijn dat hij een gevaar zou zijn voor de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan de zeer ernstige aanwijzingen in het administratief dossier dat hij zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid en deze vaststelling volstaat om hem uit te sluiten van een verblijfsmachtiging.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, hetgeen betekent dat de ingeroepen elementen om het verblijf toe te staan, niet werden aanvaard.

3.3.4. In zijn aanvraag van 22 november 2013 heeft verzoeker samengevat het volgende aangehaald inzake de elementen om hem een verblijf toe te staan:

- de onmogelijkheid om in een ander land op legale wijze te verblijven, omdat hij nooit ergens anders dan in Afghanistan of België heeft verbleven;
- het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist niet dat er een risico dreigt dat hij het voorwerp wordt van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling indien hij zou terugkeren naar Afghanistan;
- de hangende procedure bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;
- hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid in België omdat de redenen om hem uit te sluiten van de vluchtelingstatus en het statuut van subsidiaire bescherming kaderen in het Afgaans conflict, hij als Talibanstrijder actief was maar werd ingelijfd bij de Taliban als minderjarige en hiertoe werd gedwongen en geen vrije keuze had;
- hij nog geen enkele opleiding had genoten en zeer beïnvloedbaar was op het moment dat hij werd ingelijfd bij de Taliban, dit een keuze van zijn stam was en hij een zeer grote angst had voor de Taliban omdat hij gezien had tot wat ze in staat zijn ten aanzien van mensen die hen niet genegen zijn;
- zijn gedrag in Afghanistan losstaat van zijn leven in België waar hij van onberispelijk gedrag is en hij zijn uiterste best doet om te integreren;
- hij sinds 2009 in België verblijft, hij de Franse taal beheerst en verschillende vrienden van Belgische nationaliteit zijn uitstekende integratie bevestigen en hij een werkbelofte heeft;
- hij nooit enige problemen gekend heeft met de politie of justitie in België;
- hij een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd, de taal heeft geleerd en zich heeft geïntegreerd, in die mate zelfs dat hij een werkbelofte heeft;
- dat zijn privé- en gezinsleven zwaarder doorwegen dan de belangen van de Belgische Staat tot controle van het verblijf op haar grondgebied van vreemdelingen gelet op de afwezigheid van een risico voor de openbare orde en artikel 8 van het EVRM de Belgische Staat verplicht om te motiveren omwille van welke objectieve rechtvaardiging en doelstelling er zou kunnen worden overgegaan tot een aantasting van zijn recht op een privé- en gezinsleven;
- een arbeidsovereenkomst, loonfiches, een attest van inschrijving als werkzoekende, en een arbeidskaart Activa worden voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.5. Verzoeker stipt aan dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, hetgeen betekent dat er wordt aanvaard dat er in zijn hoofdte buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Verzoeker verwijst naar hetgeen in de bestreden beslissing over artikel 3 van het EVRM wordt gemotiveerd. Verzoeker voert aan dat de stelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt voor hem geen duidelijkheid schept. Verzoeker werpt op dat hij niet de mogelijkheid heeft om in een ander land op legale wijze te verblijven omdat hij nooit ergens anders dan in Afghanistan of België heeft verbleven. Verzoeker werpt op dat niet

wordt betwist dat er een risico dreigt dat hij het voorwerp wordt van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en straffen indien hij zou terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker laat gelden dat hij dan ook geen andere mogelijkheid heeft dan op het Belgisch grondgebied te verblijven nu hij niet elders legaal kan verblijven en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

3.3.6. Vooreerst wordt benadrukt, zoals ook in de bestreden beslissing verschillende keren wordt uiteengezet, dat een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Verzoeker beperkt zich hier tot een herhaling van de elementen die hij in zijn machtigingsaanvraag heeft uiteengezet zonder aan te tonen dat de concrete motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn, met name:

“Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid artikel 3 EVRM in en verwijst naar de niet terugkeerclausule van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing d.d. 18.05.2017 en dat aldus vaststaat dat hij onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan indien hij moet terugkeren naar Afghanistan.

Wat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft, dient erop gewezen te worden dat in de beslissing tot uitsluiting van het CGVS d.d. 18.05.2017 duidelijk wordt gesteld in het geval van terugkeer naar zijn land en dat er gegronde vrees bestaat vervolgd te worden door de Taliban en de verwanten van zijn slachtoffers in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing in dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting d.d. 18.05.2017 werd uitdrukkelijk een niet terugkeerclausule opgenomen. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.”

En

“Op 22.12.2012 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 18.05.2017 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus” wegens de aanwezigheid van ernstige redenen om aan te nemen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Het feit dat de asielprocedure zeven jaar en vier maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van de ernstige misdrijven die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting worden omwille van de ernstige misdrijven die hij in zijn land van herkomst heeft begaan en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat ze een van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.”

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om hem, hoewel hij opwerpt dat hij niet in de mogelijkheid is om zich op legale wijze naar een ander land te begeven en door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) wordt erkend dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, de gunstmaatregel van de verblijfsmachtiging niet toe te kennen gelet op “de ernstige misdrijven die hij in zijn land van herkomst heeft begaan”.

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017 waarbij hij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker herhaalt hierbij dat de feiten die hij pleegde in Afghanistan volledig los staan van zijn gedrag hier in België. Verzoeker laat gelden dat hij een blanco strafregister heeft en er geen enkele aanwijzing zou zijn dat hij een gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een herhaling van de elementen uit zijn aanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, met name:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde gezien hij sinds zijn verblijf in België een blanco strafregister zou hebben en dat er geen enkele enkele aanwijzing zou zijn dat hij een actueel gevaar zou vormen voor de Belgische samenleving. Hij haalt aan dat de beslissing tot uitsluiting van het CGVS geen geldig motief kan vormen aan deze aanvraag tot verblijfsmachtiging te weigeren. Betrokkene vraagt om een afweging te maken tussen de negatieve en de positieve elementen in zijn dossier. Echter, we dienen op te merken dat het

verkrijgen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er een reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. Elk dossier wordt naar aanleiding van een verblijfsmachtiging individueel onderzocht waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met alle elementen die zich in het dossier bevinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Deze vaststelling is op zich voldoende om betrokkene uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, dat een gunstmaatregel is. Het feit dat betrokkene in België een blanco strafregister zou hebben, dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij aantoonde zich tweemaal ingeschreven te hebben voor een cursus Frans en dat hij hier een aantal maanden was tewerkgesteld, wegen absoluut niet op tegen de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten in zijn land van herkomst. Aan betrokkene kan dan ook de gunstmaatregel van een verblijfsmachtiging niet worden toegestaan.”

Door er louter op te wijzen dat hij in België een blanco strafregister heeft, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is om hem de gunstmaatregel van de verblijfsmachtiging niet toe te kennen nu *“er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid”*.

Er wordt herhaald dat, zoals in de bestreden beslissing ook uiteengezet, een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is en de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en deze volgens betrokkene volledig kaderen in het Afghaans conflict met zijn specifieke aard en karakter, de ernst van de misdrijven toch wel vast staat.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om bij zijn beoordeling rekening te houden met de gebeurtenissen in Afghanistan.

3.3.7. Verzoeker verwijst naar arresten met nummers 150 184 en 200 572 van respectievelijk 31 mei 2017 en 1 maart 2018 van de Raad. Er is de Raad geen arrest met nummer 150 184 van 31 mei 2017 gekend. Hoe dan ook hebben in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde. In zoverre dient te worden aangenomen dat verzoeker doelt op het arrest in de zaak met rolnummer 150 184, namelijk het arrest nummer 187 659 van 29 mei 2017 van de Raad, wordt er bovendien op gewezen dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak die aanleiding gaf tot deze arresten, had de aanvrager gezinsleden (partner en minderjarige kinderen), die in België erkende vluchtelingen waren. *In casu* heeft verzoeker geen gezin of familie in België. In de zaak waar verzoeker naar verwijst, kadert de ‘openbare orde toets’ specifiek in het recht op een gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker werpt onder verwijzing naar voornoemde arresten op dat er een beoordeling nodig is betreffende het actuele gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde in België en dat ook in de thans bestreden beslissing een *hic et nunc*-beoordeling betreffende de vrijwaring van de openbare orde ontbreekt. Verzoeker werpt op dat het algemeen belang dat bovengeschild is aan zijn individuele belangen niet duidelijk wordt geïdentificeerd en hij aldus de beslissing niet kan verstaan. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar feiten van meer dan tien jaar geleden en dat zijn gedrag in België hier niet tegen opweegt zonder meer duidelijkheid te scheppen over de concrete invulling van de afweging. Verzoeker betoogt nog dat hij geen enkel strafbaar feit heeft gepleegd in België en dat de strafbare feiten die hij heeft gepleegd gekwalificeerd worden als een oorlogsmisdad. Verzoeker laat gelden dat deze feiten plaatsvonden in een specifieke context van de oorlog en niet zomaar kunnen worden overgeplaatst naar de Belgische context waar geen oorlogscontext aanwezig is.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dat een vreemdeling vormt in de arresten van de Raad met nummers 187 659 en 200 572 van respectievelijk van 29 mei 2017 en 1 maart 2018 specifiek kadert in het recht op een gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Terwijl in deze zaak verzoeker niet betwist dat hij *“niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven”*.

In het arrest nr. 187 659 van 29 mei 2017 wordt het volgende overwogen: *“De algemene stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om een persoon die uitgesloten werd door de asielinstanties vanwege het*

plegen van oorlogsmisdaden niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel, kan er dan ook niet aan in de weg staan dat in onderhavig geval (de verzoeker heeft zich in zijn aanvraag op onderbouwde wijze beroepen op de bescherming van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM) op afdoende wijze moet worden gemotiveerd waarom de bescherming van verzoekers rechten onder artikel 8 EVRM in het concrete geval van de verzoeker niet noopt tot het afgeven van de verblijfsmachtiging." Hieruit blijkt duidelijk dat er enkel *"in onderhavig geval (de verzoeker heeft zich in zijn aanvraag op onderbouwde wijze beroepen op de bescherming van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM)"* op afdoende wijze moest worden gemotiveerd waarom de bescherming van verzoekers rechten onder artikel 8 van het EVRM niet noopten tot het afgeven van een verblijfsmachtiging. *In casu* doet verzoeker geen rechten gelden onder artikel 8 van het EVRM, zoals hierna weergegeven onder punt 3.3.8.

Bijgevolg volstaat het in dit geval dat wordt gemotiveerd dat aan verzoeker de gunstmaatregel van de verblijfsmachtiging niet wordt toegekend nu *"(h)et feit dat deze feiten plaatsvonden binnen de context van het Afghaanse conflict (...) niets (doet) aan de zeer ernstige aard van de feiten en zijn persoonlijke verantwoordelijkheid hiervoor"* en *"(z)ijn gedrag in België (...) niet op(weegt) tegen de ernst van de gepleegde misdrijven in zijn land van herkomst en zijn verantwoordelijkheid daarvoor"* en *"(u)it het administratief dossier van betrokkene (...) duidelijk (blijkt) dat er zeer ernstige aanwijzingen zijn dat betrokkene zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid"*. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen wordt niet aangetoond.

3.3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het gezins- en familieleven wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“allereerst merken we op dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dus niet dat betrokkene een gezinsleven in België heeft opgebouwd.” Verzoeker betwist niet dat hij in België geen familie- en gezinsleven heeft (opgebouwd). In die zin is de verwijzing naar het arrest met nummer 140.182 van 3 februari 2015 van de Raad van State niet pertinent.

Met betrekking tot verzoekers privéleven wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Met betrekking tot zijn in België opgebouwde privé-leven stellen we vast dat betrokkene zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, geen enkele van deze getuigenverklaringen maakt melding van diepgaande persoonlijke betrokkenheid. Integendeel, het gaat slechts om zeer summiere verklaringen die stellen dat hij Frans spreekt en respectabel is. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van sociale en affectieve banden van die orde zou zijn dat het een grond voor een verblijfsmachtiging zou kunnen vormen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 zouden vallen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.”

Verzoeker gaat niet op concrete wijze in op de motieven van de bestreden beslissing dat hij *“niet aan(toont) dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 zouden vallen”*.

Tevens wordt in de bestreden beslissing over de integratie van verzoeker het volgende uiteengezet:

“Hoewel betrokkene aantoont dat hij een zekere inspanning geleverd heeft om zich te integreren - met name het feit dat hij sinds 2009 in België verblijft, dat hij zes getuigenverklaringen voorlegt evenals twee inschrijvingsattesten van Franse taallessen, twee arbeidscontracten van bepaalde duur, verschillende loonfiches en zijn Activa-arbeidskaart — kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging.”

Verzoeker werpt op dat de feiten die hij heeft gepleegd meer dan tien jaar geleden plaatsvonden, dat deze het enige argument uitmaken om hem niet te machtigen tot verblijf en dat de gemachtigde niet duidelijk maakt waarom hij -zonder enige misdaad in België te hebben begaan- met zijn gezins- en privéleven niet gemachtigd kan worden. Verzoeker stipt nog aan de tegenpartij verplicht is om de situatie *in concreto* te beoordelen en een afdoende motivering te bieden.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing vaststelt dat hij geen gezins- en familieleven in België heeft en dat hij dit niet betwist. Voorts betwist verzoeker niet dat *“de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 zouden vallen”*. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde hem niet machtigt tot verblijf -hoewel de gemachtigde erkent dat verzoeker een zekere inspanning tot integratie heeft geleverd- gelet op de ernst van de misdrijven die verzoeker in Afghanistan heeft gepleegd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het gegeven dat verzoeker geen misdaden of wanbedrijven in België heeft gepleegd, hieraan geen afbreuk doet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde wel degelijk een concrete beoordeling van zijn situatie gemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele belangen van verzoeker, minstens laat verzoeker na te concretiseren met welke elementen geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

3.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.11. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET